

ærede Medlem er en Belynder af, at den er forbudt; men maaske det ærede Medlem har forandret sig i saa Henseende. Jeg skal imidlertid opsætte min Omtale af dette Punkt til en senere Leilighed.

Sviid: Naar den ærede sidste Taler sagde, at jeg havde begaaet en Feiltagelse, saa vil jeg svare, at Rigsdagstidenden skal udvise, at jeg har Ret og det ærede Medlem Uret. Det var i 1867, at Regjeringen forelagde et Lovforslag for Rigsdagen, Kommissionen blev nedsat i 1873, og der blev derefter først forelagt et Lovforslag i Samlingen 1875—76. Dernæst vil jeg sige til det ærede Medlem, at, naar jeg talte om, at Sagskandskaben havde afgivet den Erklæring, at Bestyttelse for Fiskeri var uforuden, fordi Menneskene kun bruge eller ødelægge de 5 Procent og Naturforholdene de øvrige 95, saa gjaldt dette Fiskeriet i Havet og ikke i Fjordene. Det ærede Medlem har fuldstændig taget feil heri. Dernæst vil jeg sige til det ærede Medlem, at naar jeg holder paa Fiskerifogder, gjør jeg det netop af speciel Interesse for de enkelte Fjorde og Bunde, og naar jeg har ønsket, at der skulde fastsættes Bedtægter for disse enkelte Bunde, saa er det netop, fordi det ligger i disse enkelte Bunders Interesse; det ligger i Befolkningens Interesse, at der bliver fastslaaet Bedtægter, der passe paa disse enkelte Bunde og ikke paa alle andre Bunde. — Dertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg skal sige til det ærede Medlem, at hans Bemærkning om mine „smukke“ Udtalelser skal jeg lade ligge.

Chr. Jensen: Jeg vil kun henvisse det ærede Medlem til Regjeringens Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag, som i første Linie begynde med de Ord, at Regjeringen i den ordentlige Rigsdagssamling 1875—76 har fremsat sit Forslag i Landsthinget.

Thornp: Der er jo fremkommet adskillige Udtalelser, der gaa i modsat Retning af, hvad Forslaget tilsigter. Man kan jo ikke skjule, at min ærede Sidemand (Veth) har Ret i, at Forslaget bliver en Indskrænkning i den fri Udøvelse af Fiskeriet, og Spørgsmaalet bliver altsaa nu, om man fra den ubetingede Frihed navnlig for Kystfiskeriets Bedkommende skal gaa til denne Indskrænkning. Jeg tror, at Forslaget, saavidt jeg kan skjønne, ikke her har ramt det Rette; navnlig for Kystfiskeriets Bedkommende tror jeg, at det har været temmelig strengt med Hensyn til Forbud. Jeg skal tillade mig at berøre nogle af de enkelte større Principer, som Lovforslaget har fastslaaet. Man finder saaledes under de almindelige Bestemmelser om Saltvandsfiskeriet den meget omtalte Bestemmelse, at enhver Grundeier skal have Ret til udenfor sin Eiendom at have Aalegaard eller Aalestader (C n S t e m m e: Der staaar

„udelukkende Ret“) ja vel, det er ganske rigtigt, der staaar udelukkende Ret. Man veed vel, at Danke Lovs, jeg tror 5—10—43 har den Bestemmelse, at Grundeierne have denne Ret undtagen i de Fjorde, hvor Kongen og Menigmand have Stade deraf, det vil altsaa sige Staten har Stade deraf. Men Spørgsmaalet bliver, om man strengt taget kan bevise, at Fiskeriet og derved Samfundet har lidt Skade derved. Jeg tror ikke, at Aalegaardsfiskeriet er til Skade for Englen og altsaa heller ikke til Skade for Fiskeriet i det Hele. Imidlertid indrømmer jeg, at Anvendelsen af 5—10—43 er mindre heldig, idet denne Eiendomsret er gaaet over paa enkelte Mænd, og derved er man kommen til at gjøre en hel Del Mennesker Skade. Enkelte Godseiere have sat sig i Besiddelse af Eiendomsretten paa Kysterne og derved Retten til Fiskeriet; saa at Fiskerne have haft Vanstuelighed ved at komme til Kysterne og drive Fiskeri. Jeg har anset det for heldigt, om vi opretholdt den Bestemmelse, vi nu for Tiden have i Danste Lov, saaledes som den nærmere er fastslaaet ved en Høiesteretsdom af, saavidt jeg erindrer, 7de Mai 1873, saa at vi altsaa beholdt den bestaaende Ret, men med den Indskrænkning, at Retten ikke kunde overdrages til nogen Anden længere end for den vedkommende Eiers Besiddelsestid. Derved kunde vi for Fremtiden forhindre, at enkelte Godseiere fik udelukkende Ret til Kystfiskerierne, hvilket jeg tror vilde være farligt for Fiskeriet og den fattigere Fiskerbefolkning. Jeg tror, at vi vanstelig kunne komme fra den Ret, som Grundeieren har; men Grundeierne maa vide, at denne Ret i Danste Lov er noget indskrænket, og jeg ser ikke, at de ville kunne have Noget imod, at deres Ret ikke kan overdrages til nogen Anden længere end for deres Besiddelsestid. Det store Principspørgsmaal, som har været meget omtalt her, er jo egentlig Striden imellem Aalegaardsfiskeriet paa den ene Side, og jeg kan næsten sige, alt andet Fiskeri paa den anden Side; thi de to Interesser, Aalegaardsfiskeriet og Bundgarnsfiskeriet og andre Baadfiskerier kunne jo ikke godt forliges med hinanden; man ser jo af de mange forskellige Adresser, at det er to modsatte Strømninger, der gjøre sig gjældende. Ser jeg paa Lovforslaget, saaledes som det er affattet med disse meget indskrænkende Bestemmelser om Fiskeriet paa Havet udenfor de aabne Kyster, kan jeg ikke negte at gaa over fra den ubetingede Frihed, man hidtil har havt til at fiske med Aalegaard udenfor Kysterne paa hvilken som helst Maade, man vil og kan, til den store Indskrænkning, som Forslaget tilsigter, ikke kan anses for heldigt. Jeg vil nu ikke tale om den første Bestemmelse med Hensyn til Bundslæbeaadene; jeg tror, det er heldigt, at der bliver truffet den Bestemmelse i saa Henseende for det danske Søterritoriums Bedkommende, at disse udelukkes, men naar man gaar til at forbyde